

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἔγ. 10
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαῒλ: ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Βσεβολὸδ Κρεστόβοκχ: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Α. Schneegans: ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Guy du Maurassant: Η ΧΗΡΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

Παρακαλούνται οί ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομὴν των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλούνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀναποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΔ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

II'

Ἡ τελετὴ ἐγένετο μετὰ τινὰς ἡμέρας μεθ' ὅλης τῆς πομπῆς, ἣν ἐδικαιοῦτο τὸ κοινὸν ν' ἀναμένῃ παρὰ δύο οἰκογενειῶν ἐπίσης πλουσιῶν.

Ἡ νύμφη ἦτο ὠραιότατη φέρουσα τὸ νυμφικὸν στέμμα. Μὲ πονηρὰν πρόθεσιν ἐφρόντισε νὰ τοποθετήσῃ τὸν Πλεμὸν καὶ νὰ κρατῇ αὐτὸν διαρκῶς πλησίον τῆς φίλης τῆς, τῆς εὐειδοῦς νεάνιδος τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου. Εἶχεν ἄρα γε αὐτὴ γινῶσιν τινα; Τὸ μειδίαμα τῆς νεαρῆς γυναικὸς πολλὰ περὶ τούτου ἐμαρτύρει, καθὼς καὶ τὸ αἰδῆμον ἐρύθημα τῆς νεάνιδος, ἣν προῶριζον ὡς μέλλουσαν σύντροφον τοῦ βίου τοῦ ναυτικοῦ, ὅστις διετέλει ὄλως ἐν ἀγνοίᾳ περὶ τῆς τοιαύτης μηχανοραφίας.

Καὶ ἐν τούτοις ὅσον ἀδιάφορος καὶ ἂν ἦτο πρὸς τὰς ἐγκοσμίους ἡδονὰς ὁ Πλεμὸν παρετήρησεν οὐχ ἥττον τὴν ταραχὴν τῆς ἐγγύς αὐτοῦ ἰσταμένης νεάνιδος. Ἦτο χαριστάτη κόρη δεκαοικτῶ μέχρι δεκαεννέα ἐτῶν ἡλικίας, ὀλίγον τι ἀ-ἀναιμική, ἀλλ' ἔχουσα τοὺς ἰδιάζοντας ὠραίους ἐκείνους ὀφθαλμούς, περὶ ὧν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ λέγει ὅτι «ἐμπερικλείουσι ψυχὰς». Ὅσαίς τὸ βλέμμα τῆς ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ Πλεμὸν εἶχε τὴν τρυφερὰν ἠδύτητα θωπείας, τόσον ὥστε ὁ ἀξιωματικὸς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τοῦ ναοῦ, ἔνθα ὑπεγράφη ἡ πράξις τοῦ συνοικισίου, καθ' ἣν στιγμὴν παρέδιδε τὴν γραφίδα εἰς τὴν σύντροφόν του, ὅπως ὑπογράψῃ, ἐνόησεν ἐκ τοῦ τρόμου τῆς μικρῆς χειρὸς τῆς ὅτι δραμὰ τι προητοιμάζετο αὐτὴν τὴν φορὰν. Ἠσθάνθη σφοδρὰν συγκινήσιν. Ἀφεύκτως ἦτο καιρὸς νὰ σταματήσῃ τὸ κακόν.

Ἀπεχαιρέτισε λοιπὸν τοὺς φίλους του

ὅσον ἐνωρίτερον ἠδύνατο καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκόν του ἀφῆθη εἰς βαθεῖαν ῥέμβην.

Τί ὤφειλε νὰ πράξῃ;

Δὲν ἔμεινεν ἀμφιρρέπων ἐπὶ πολὺ. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Κεργὸρν αὐτοπροσώπως, προλαμβάνων τὴν συνήθη μετὰ τὸν γάμον ἐπίσκεψιν καὶ παραβλέπων τὰς κοινωνικὰς ἔξεις, ἀφίκετο ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν κατοικίαν του.

— Μπα! εἶπεν ὁ Πλεμὸν ἀπὸ τώρα!

— Πῶς! ἀπὸ τώρα; Σὲ λυπεῖ λοιπὸν τὸ τοιοῦτο;

Καὶ ἐξηκολούθησεν εὐθύμως:

— Ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι ἂν τόσον ἐνωρίς ἀποσπῶμαι ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς τῆς εὐτυχίας καὶ ἂν ἀναβάλω τὸ ἀπαραίτητον ταξείδιον, ἔχω σοβαροὺς λόγους ὅπως πράξω τοῦτο.

— Ἀ! ἄς ἀκούσωμεν τοὺς λόγους.

Ὁ Κεργὸρν ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, χωρὶς νὰ δυνηθῇ μὲλα ταῦτα νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα.

— Ἄκουσε, Φριδερίκε, δὲν ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀποτεινῶ φιλοφρονήματα, ἄλλως τε, σὺ γνωρίζεις ὅτι δὲν συνειθίζω νὰ κολακεύω τοὺς ἀνθρώπους. Λοιπὸν ὅ,τι σοῦ λέγω εἶνε ἡ ἔκφρασις τῆς ἀληθείας. Σοῦ λέγω ταῦτα διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλῃς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν περὶ τῆς εἰλικρινείας μου.

— Οὐδέποτε ἀμφέβαλα, ἀπήντησεν ὁ Πλεμὸν μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἔχω νὰ σοῦ εἶπω. Εἶσαι γαμβρὸς ἀξιοζήλευτος, φίλε μου, καὶ ἂν εἰσέρχωμαι εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἀκριτομυθῶν τὸ πράττω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω ὅτι ἄλλοι μοῦ ἔκαμαν ἤδη αὐτὴν τὴν παρατήρησιν περὶ σοῦ.

Καὶ ὁ Κεργὸρν ἀφῆκε διέξοδον εἰς τὴν καρδίαν του, ἐπεκαλέσθη πάντας τοὺς λόγους ὅσοι ἠδύνατο νὰ πείσωσι τὸν Πλεμὸν ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸ παραδειγματὸν του καὶ γευθῇ καὶ αὐτὸς τοὺς καρπούς τοῦ ὕμεναίου.

Διὰ πρῶτην φορὰν ὁ πλοίαρχος δὲν ἠσθάνθη ἐν ἐκνυτῷ ἀρκετὴν δύναμιν ὅπως διακόψῃ ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τὴν τοιαύτην παρακίλευσιν. Ἄφησε τὸν φίλον του νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ κατηγορηματικὴν ἀπάντησιν.

Ἀλλὰ μόλις αὐτὸς ἐξῆλθε καὶ ὁ Πλεμὸν ἠσθάνθη ἄχθος βαρύτατον καταπεσὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Δὲν ἦτο ἔλεγχος συνειδήσεως, ἀλλ' ὠμοίαζε πολὺ τοιοῦτό τι.

Νὰ νυμφευθῇ; αὐτός; Τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐφαίνετο ἀδύνατον καὶ τερατώδες. Διατί νὰ νυμφευθῇ; Διὰ νὰ εὕρῃ ἀποκατάστασιν, ὡς συνήθως λέγουσιν; Ἀλλὰ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ συνάψῃ συμβόλαιον, ἐξ οὗ ἐξήρτατο αὐτοῦ μόνον ἡ εὐτυχία, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἐτέρου ὄντος, ἡ εὐτυχία τῆς ἀγνῆς ἐκείνης νεάνιδος, τοῦ ἀθῆου παιδιοῦ, τοῦ ἀπείρου ἐν τῇ ζωῇ, οὐτινος οὐδεμία τρικυμία ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπισκιάσει τὸ καθαρὸν μέτωπον. Ἡ ἐπιβαρύνουσα αὐτὸν εὐθύνη θὰ ἦτο φοβερά, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ δὲν ἦτο βέβαιος ἐντελῶς ὅτι ἔφερεν ἐν ἐκνυτῷ νεκρὰν καρδίαν.

Ἐνῶ δὲ διελογίζετο ταῦτα βραδέως ἡ ληθαργουσα ψυχὴ του ἐπανήρχετο εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν αἴσθησιν. Ἐφαίνετο εἰς τὸν Πλεμὸν ὅτι φωνή τις ἀσθενεστάτη, λίαν ἀπομεικρυσμένη, ἐλάλει εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς του. Καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ἡ φωνή: «Δὲν ἔφθασες ἀκόμη εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου σου!» Ἡ ἀπαρτίαστος νεότης σου ὠρίμασε μόνον ἐν σοὶ καὶ ἀρκεῖ ἐν μειδίαμα, ἐν μόνον μειδίαμα ἀληθῆς εὐτυχίας, ὅπως ἀναβλαστήσωσιν αἱ γόνισσαι ἐλπίδες ἄς ἡ συμφορὰ ἐθέρισεν. Μὴ ριφθῆς εἰς τὸ ἀνεπανόρθωτον. Σεβάσθητι τὴν γυναικίαν ἐκείνην καρδίαν ὅπως ἀπαλλάξῃς αὐτὴν ἀκριβῶς τῶν βασάνων, ἄς ἡ ἰδική σου ὑπέστη».

Καὶ ἡ φωνὴ ὑψοῦτο ἐτι μᾶλλον καὶ καθίστατο ἐντονιώτερα. Τὴν νύκτα τῆς πλήρους ἀγρυπνίας, ἥτις ἐξηκολούθησε μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ψυχικῆς πάλης, ἠκούετο μόνη ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ σκοτίᾳ. Ὅτε δὲ ἐφάνη ἡ αὐγὴ, αὐγὴ παγερά, ἀλλὰ φωτεινὴ, Φεβρουαρίου, ὁ Πλεμὸν εἶχεν ἤδη πεισθεῖ καὶ ἀποφασίσει.

Ἐλαβε γραφίδα καὶ ἔγραψε διὰ μακρῶν πρὸς τὸν Πλεμὸν.

Ὁμολόγησεν αὐτῷ πάντας τοὺς δισταγμούς του, τοὺς φόβους του, τὰς ἀμφιβολίας, ἄς ὡς ἔντιμος ἄνθρωπος εἶχες, καταλήγων εἰς τὴν ἀμετάκλητον ταύτην ἀπόφασιν ἡ ἐπιστολὴ ἔληγε διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

«Ἴσως πράττων ὡς πράττω, θραύω πάντα δεσμὸν μετὰ τῆς εὐδαιμονίας καὶ καταδικάζω ἑμαυτὸν εἰς τὴν μόνωσιν καὶ τὰς θλίψεις τῆς. Ἀλλὰ προτιμῶ τὴν ἐγκατάληψιν αὐτὴν καὶ τὴν μόνωσιν ἀπὸ τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ὑποχρεωθῶ ἀσυλλογίστως εἰς δεσμούς, ὧν σέβομαι τὸν ἱερὸν χαρακτῆρα, καὶ νὰ γείνω πρόξενος οὐ μόνον τῆς ἰδικῆς μου συμφορᾶς, ἀλλὰ καὶ τῆς συμφορᾶς νεάνιδος κατὰ πάντα ἀξίας ν' ἀγαπάται καὶ νὰ εἶνε εὐτυχῆς».

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανίδῃ τοὺς φίλους του. Διὸ ὁ Κεργὸρν ἀφροντὶς ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς Μιλάνον ὅπου εἶχε φθάσει περιοδεῶν μετὰ τῆς συζύγου του. Ὁ Πλεμὸν, ἐξελθὼν τὴν ἡμέραν ὅπως ἀποσεισῆ τὴν ἀτμοσφαιρὰν τῆς λύπης, τὴν πληροῦσαν τὸ δωματίον του, εὔρε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἔγγραφον δι' οὗ προσεκαλεῖτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν.

Ἐκεῖ ἀνεκοινώθη αὐτῷ ὅτι διωρίζετο διευθυντὴς τῆς πλωτῆς ἀμύνης ἐν τῷ λιμένι τοῦ Λοριάν.

Καμμία ἄλλη εἰδησις δὲν ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον μεγαλειέταν χαρὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ἡ διεύθυνσις ἐκείνη τῶν τορπιλλοβόλων τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὸν ἐνεργητικὸν βίον, ὃν εἶχεν ἐγκαταλείψει πρὸ ἔξ μηνῶν, τουτέστι ἀπὸ τῆς πενήμιτου τελετῆς τῆς Ἀμπεβίλλης.

Ἐπὶ πλέον, τὸ Λοριάν κεῖται ἐν τῇ Βρετανίᾳ καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης ἦτο πρὸ πάντων ἡ γεννέθλιος χώρα του, ὁ γρανίτης τῆς Ἀρμορικῆς καὶ τῶν κυμάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἠδύνατο κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως

νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τῶν νεκρῶν, τῶν μόνων προσφιλῶν ὄντων, ὧν τὴν στοργὴν εἶχεν ἀπαρμειώτως πλέον ἀποκτήσει.

Ἐμελλε νῦν ν'ἀποσπασθῆ ἀπὸ τῆς πυρετώδους ζωῆς τῶν Παρισίων, δι' ἣν δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν γεννημένον καὶ ὅπου ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ κατατριβῆ χωρὶς ὄφελος ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

Διὸ ἠτοίμασε τὰς ἀποσκευὰς του. Εἶτα διέτρεξε διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς Παρισίους, ὡς νὰ μὴ ἔμελλε πλέον νὰ τοὺς ἐπανίδῃ, ἐπλήρωσε τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοὴν ἐξ ὅλης ἐκείνης τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου καὶ ἤδη ἐλεύθερος, πλήρης γαλήνης, τῆς γαλήνης ἣτις συνοδεύει τὰς μεγάλας ἀποφάσεις, ἀπῆλθεν εἰς τὸν νέον αὐτοῦ προορισμόν.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἐβδομάδος καταγοητευμένη αὕτη ἔκ τε τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν δώρων, εἶχε πεισθῆ, ὅτι τὸ κράτος αὐτῆς, ὡς γυναικός, ἀμαρτίζει, καὶ λεληθότως ἠράσθη μανιωδῶς τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς, ἠράσθη μετ' ὅλης τῆς εἰδεχθίας, ἀνταξίας γραΐας ἀμαρτωλῆς, πρὸ πολλοῦ ὑφ' ἀπάντων λησμονηθείσης, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν αἴφνης κατηύγασεν ἐλπίδος φωτεινὴ ἀκτίς ὑπομνήσασα αὐτῇ τὸ παρελθὸν μεγαλεῖον.

Μέχρι τοῦδε, εἶχε βαθμηδὸν προσοικειωθῆ τῇ ιδέᾳ, ὅτι τὸ στάδιον αὐτῆς ἐπεραιώθη, ὅτι γηράσκει ἤδη, καίτοι διετῆρει ἔτι ἀνυπόδητόν τινα ἀρχαῖον λατρευτὴν, ἐπιτρέπουσα αὐτῷ νὰ τὴν ἐπισκέπτηται ἐνίοτε, ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο μᾶλλον ἐκ παλαιᾶς συνήθειας, πρὸς δέ, συνωδεύετο ὑπὸ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ὁ λατρευτῆς μόνον ἕνεκα τῆς ἀπειρίας τοῦ προσφκειοῦτο αὐτῇ, «ἀλλ' ὅτι αὐτῇ ἐγήρασε πλέον!»... Ἦτο αὕτη κρυφία, ἀλλὰ σκληρά, ἀνιλεῆς συναίσθησις, μετ' ἧς ἐπὶ πολὺ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Καὶ αἴφνης ἡ τύχη ἀποστέλλει αὐτῇ τὸν λαμπρόν, τὸν πλούσιον Βελτίστσεφ, ὅστις, καίτοι ἀστείζεται, φαίνεται ὅμως ὅτι γοητεύεται ὑφ' αὐτῆς.

Ἡ γραΐα ἀμαρτωλῆ ἀνεθάρρησεν. «Ὡς! τὴν ἀκόμη δὲν ἔτελειωσαν ὅλα δι' ἐμέ! Λοιπὸν ἄλλην ιδέαν εἶχον περὶ ἑμαυτῆς!» Ὑπηγόρευεν αὐτῇ τυφλὸν φίλαυτον αἰσθημα: «εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ συναγωνισθῶ! ... καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα μου μάλιστα»

Ἡ εὐελπὶς αὐτῆς φιλαυτία οὐδεμίαν ἄφινεν αὐτῇ ὑποψίαν ὅτι, ἐνδεχόμενον νὰ ὑπῆρχεν εἰς ταῦτα ἐκ μέρους τοῦ Βελ-

τίστσεφ κιβδηλία τις, ἢ ἰδιαιτέρος ἰδιοτελῆς σκοπός. Ἦτο πεπεισμένη, ὅτι αὕτη — καὶ μόνον αὕτη — διὰ τῶν γοήτρων τῆς ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων τοῦ Πλάτωνος. «Ὡ, θὰ εἶμαι ἀκόμη εὐτυχῆς! ἀγαπῶ καὶ ἀνταγαπῶμαι!» ἔλεγε πρὸς ἑαυτὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἐνίοτε ἐνδόμυχος φωνῆ ὑπηγόρευεν αὐτῇ, ὅτι ὁ ἔρωσ οὗτος, πιθανῶς, ἔσται ἤδη ὁ ἔσχατος ἐν τῷ βίῳ τῆς· ἀλλ' ἡ γραΐα ἀμαρτωλῆ, οὐδόλως ἐταράσσεται:

Χαρῆτέ τον τὸν ἔρωτα ὅσοι ἔχετε καιρὸ
καὶ φλόγα εἰς τὸ αἰμά σας κοχλάζει ζωηρό,

ἀναστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ροφῶσα διὰ τῆς ρινός, ἐκφραστικῶς ἐτονθόριζεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα εἰς ἀπάντησιν πῆς ὑπαγορευούσης ἐνδομύχου φωνῆς.

Σπανιώτατα ἤδη ἤρξατο ἐπισκεπτομένη τὴν θυγατέρα τῆς. Ἐπίστα δὲ ἐκάστοτε τὴν προσοχὴν τοῦ Πλάτωνος, ὅπως μὴ διαφύγῃ αὐτῷ λέξις τις ἐνώπιον τῆς Λιουδμήλας περὶ τῶν ἀποκρύφων συνεντευξέων των. Ἰδίᾳ δὲ ὅταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ γαλλικοῦ καταστήματος ἐκόμισεν αὐτῇ τὸ ἐξ ὀλοσηρικοῦ ὕφασμα, θερμῶς εὐχαριστοῦσα αὕτη τὸν Πλάτωνα ἰκέτευεν αὐτὸν νὰ μὴ κάμῃ λόγον περὶ τοῦ δώρου τούτου εἰς τὴν θυγατέρα τῆς· «καλλίτερα τῆς τὸ λέγω ἐγὼ καμμιὰ ἄλλη ὦρα... θὰ τῆς πῶ, ὅτι τὸ ἡγόρασα φθηνά, ἀπὸ περιστάσι!»

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς σπανιώτατα ἐπεσκέπτετο τὴν Λιουδμήλαν, μὴ ἐμφανιζόμενος παρ' ὅτε μόνον προσεκαλεῖτο παρ' αὐτῆς, ἐξακολουθῶν μετ' αὐστηρότητος νὰ φέρηται πρὸς αὐτὴν δι' ὕφους ξηροῦ, καὶ προθύμως ψυχροῦ ἀπεριορίστου δούλου. Μεγάλως ἤσχαλλεν ἡ Λιουδμήλα βλέπουσα τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ φίλου τῆς, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ὑπομείνῃ, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἐπενεργήσῃ καὶ θὰ τὸν συμφιλιώσῃ μετ' αὐτῆς· μετὰ πλήρους πεποιθήσεως ἐβασίζετο ἐπὶ τοῦ γυναικείου αὐτῆς θελήτρου, ἐπὶ τοῦ κράτους τοῦ ὠραίου σώματός τῆς καὶ ἦτο ἡσυχος.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀπέκρυψεν αὐτῇ τὴν πλήρη ἀποτυχίαν τῆς συνδιαλέξεως τοῦ Σνίτσηλ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τούναντιον δὲ διὰ λίαν θλιβεροῦ τόνου διηγήθη περὶ τῆς ἀποτυχίας ταύτης τῇ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Καὶ σεῖς, νομίζω, πολὺ λυπεῖσθε δι' αὐτό; παρετήρησεν αὕτη μετὰ κακῶς ὑποκρυπτομένου αἰσθήματος ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἀντίπαλον αὐτῆς.

— Βέβαια! ἐπεκύρωσεν ὁ Βελτίστσεφ. Τόσον ἠλιπίζα, τόσον ἤμην βέβαιος... καὶ ὑπελόγιζα ἀκόμη ὅτι ὁ γάμος μου μετὰ τῆς Λιουδμήλας, θὰ ἔδενε σφιγκτότερον τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλίαν μου.

— Θεῖτε ν'ἀκούσετε καὶ τὴν συμβουλήν μου! νὰ μὴ βιάζεσθε μ' αὐτὸ τὸ διαζύγιον! σκεφθεῖσθε μικρὸν εἶπεν ἡ μαμά.

Ὁ Πλάτων ἠτένισεν αὐτὴν δι' ἐκπλήκτου πως καὶ ἐρωτηματικοῦ βλέμματος.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! δι' εἰλικρινῶς βε-

βαιωτικοῦ ὕφους ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς νὰ βιάζεσθε; Νὰ δεθῆτε μὲ γάμον, πάντοτε ἔχετε καιρόν! Πρῶτον, καθὼς εἶπατε καὶ ὁ ἴδιος, ἡ δουλειὰ τοῦ διαζυγίου θ' ἀπαιτήσῃ παρὰ πολλὰ ἔξοδα· καὶ πραγματικῶς, χωρατεύεται, πενήντα χιλιάδες! Ἀλλὰ ἄς ποῦμεν αὐτὸ γιὰ σᾶς δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὸ ἄλλο, φίλε μου, αὕτη σᾶς ἀγαπᾶ, ὅπως πρέπει;

Ὁ Βελτίστσεφ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους διὰ τρόπον ὅστις ἐδήλου καθαρῶς «δὲν ἠξέυρω».

— Αὐτὸ δὲ μάθητο! ἐξηκολούθησεν ἡ μαμά. Κατ' ἐμέ, μιὰ γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾶ, τῆς εἶνε ὅλο τὸ ἴδιο, ἂν εἶνε ἢ δὲν εἶνε στεφανωμένη. Ὅ,τι θέλετε πῆτε μου, μὰ ἐγὼ ἔξέρω τόσο καλὰ τὴν Μήλοτσκά μου, ὥστε εἶμαι σχεδὸν βέβαιη, ὅτι αὕτη πρώτη σᾶς ἐπρότεινε νὰ τὴν στεφανωθῆτε· ἔλατε τώρα, μαρτυρήσατέ το, μήπως δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἴσως, ἐμειδίασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄ!... τὸ βλέπετε λοιπόν;... Ἡμουν βέβαιη!... Καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅταν μιὰ γυναῖκα ζητεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτῆ ἕναν ἄνδρα, θὰ εἰπῆ ὅτι ἔχει κάποιους φιλοκερδεῖς σκοποὺς, θὰ εἰπῆ, ὅτι δὲν ἀγαπᾶ αὐτόν, ἀλλὰ πρῶτον καὶ κύριον ἀγαπᾶ τὸν ἑαυτὸν τῆς! θὰ εἰπῆ, πῶς μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς φροντίζει!... Ὅχι, ἂν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τῆς, καὶ ἐστὲναζεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα διὰ τοῦ εὐγενεστέρου τρόπου, ποτέ, ποτέ δὲν θὰ εἶχα τὴν ἀπαίτησιν νὰ μὲ στεφανωθῆτε! Ἐγὼ καὶ χωρὶς στεφάνι θὰ ἤξευρα νὰ σᾶς κάμω εὐτυχῆ!

— Ἄ! βέβαια, ἄλλη εἰσθε σεῖς, Ὀλγα Ρωμάνοβνα! ἐπεκύρωσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Γι' αὐτὸ σᾶς λέγω! ὑπέλαβεν ἡ μαμά, γι' αὐτὸ σᾶς μιλῶ, γιὰτὶ πονῶ δι' ὅλ' αὐτά! Γιὰ σᾶς, φίλε μου, πονῶ, Βέβαια, ὅταν μητέρα, ἀγαπῶ τὴν Μήλοτσκά μου, καὶ τῆς εὐχομαι κάθε εὐτυχία· ἀλλὰ εἶμαι δίκαιη μητέρα καὶ δὲν μὲ τυφλῶνει ἢ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη μου. Καὶ ὅταν μητέρα ποῦ εἶμαι σᾶς τὸ λέγω· λάθετε ὑπομονὴν· ἔχετε ἀκόμη καιρόν!... Ἄν δὲν εἰσθε σεῖς, καὶ ἦτον κανένας ἄλλος — δὲν θὰ ἔλεγα οὔτε λέξι! Ἐπειδὴ ὅμως ἔξέρω πῶς εἰσθε ἕνας τόσον θαυμάσιος, τόσον εὐγενῆς ἄνθρωπος, πηγαίνω ἐναντίον τοῦ μητρικοῦ αἰσθήματός μου, καὶ νομίζω πῶς κάμνω ἀγία δουλειὰ νὰ σᾶς προειδοποιήσω νὰ ἦσθε προφυλακτικὸς. Σεῖς ἀκόμη καλὰ-καλὰ δὲν ἔξέυρετε τὸν χαρακτήρα τῆς, ἐγὼ ὅμως, δόξα σοι ὁ Θεός, τὴν ἔχω περὶ μάθει!... Φοβερός· φοβερός χαρακτήρας!... Πόσα δάκρυα ἔχω χύσει! πόσα φαρμάκια ἤπια!... Νομίζετε, πῶς ὅταν ὑπανδρεύθῃ τὸν Κόροβοφ, ἦτον καθὼς πρέπει;

— Καὶ πῶς; ἠρώτησεν ἐντεινῶν τὴν ἀκοὴν τοῦ ὁ Βελτίστσεφ.

— Καλὰ τὸν ἐδιώρθωσε τὸν Κόροβοφ!.. Ἐγὼ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπη μου ἐτυφλώθηκα καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπίστευα, ὅστερα ὅμως ἐμετάνοιωσα πικρά!... Φο-

βερὰ ἀπατεῶν ! φοβερὰ ψεύτικη !.. Ἀπάτησε τὴν μητέρα της, ἀπάτησε φίλον, ἀπάτησε τὸν ἄνδρα της καὶ ποῖος ἔξυρει ! εἰμπορεῖ ν' ἀπατήσῃ καὶ σὰς !... Τέτοια εἶνε, φύσις ψεύτικη καὶ κρυφὴ !... Ὡ, τὴ ξεύρω δὲ καλὰ-καλὰ !

— Τὸ ἐναντίον, ἐγὼ τὴν ἐνόμιζα πάντοτε τόσο ψυχρὰν, τόσο ἀδιάφορον καὶ ἀπαθῆ, ἐλαφρῶς ὑπερασπίζων παρετήρησεν ὁ Πλάτων.

— Ποῖος, αὐτὴ ; Ψάρι !.. πέτρα !.. πάγος ! μετὰ θερμότητος ἐπανέλαβεν ἡ μαμά, μὰ ἔννοια σου, καὶ τέτοιοι πάγοι ξετρελαίνουν τοὺς ἄνδρας ! Αὐτὴ κανένα στὸν κόσμον δὲν ἀγάπησε ποτὲ καὶ δὲν εἶνε ἰκανὴ ν' ἀγαπήσῃ. Αὐτὴ ἓνα μόνον ξεύρει ! χρήματα καὶ χρήματα ! συμφέρον καὶ ματαιοδοξία !... Γιὰ τὴ ματαιοδοξία καὶ γιὰ τὰ χρήματα ὅλα ἔμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ !... Εἶμαι ἀμαρτωλὴ γυναῖκα, πάντοτε εἶχα ἀνάγκην ἀπὸ ἔρωτα, φιλίαν καὶ συμπάθειαν· αὐτὴ ὅμως, ἂν καὶ κόρη μου, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλει ! Αὐτὴ, ἐγὼ νὰ σὰς πῶ τί γυναῖκα εἶνε. Εἶνε ἄν τὴν βρωμόγατα· τὴν ταγίζου, τὴν ποτίζου, τὴν ἐνδύνου, καὶ αὐτὴ θὰ πάῃ νὰ γλύψῃ τὸ γάλα ! Καὶ τὸ γάλα αὐτὸ διόλου δὲν τῆς χρειάζεται, καὶ ὅμως πηγαίνει καὶ τὸ πίνει, καὶ σπάζει καὶ τὸ δοχεῖον ἀκόμη, μόνον ἀπὸ μιᾶ περιέργεια, ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ κάμῃ τὸ κακὸ, χωρὶς καμμιά ἀνάγκη !... Καὶ ὅταν τὴν βλέπεις, νομίζεις πῶς εἶνε ἓνας ἄγγελος, καθ' αὐτὸ ἄγγελος ἄγνός καὶ ἄθῶος !... Ἔ, αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ! Πάντοτε τέτοιοι εἶνε !... Καὶ νὰ μὴ δίνετε πίστιν εἰς ἐκείνη τὴν γυναῖκα ποῦ φαίνεται ἄν ἄγγελος !

Ὁ Βελτίστσεφ ἤκουε τὸν αὐτοσχέδιον τοῦτον χαρακτηρισμὸν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀνομολογήσῃ, μ' ὅλην τὴν σκαιότητα τοῦ ὕφους, ὅτι ἐγκλείονται ἐν αὐτῷ πλεῖστοι πικραὶ καὶ λεπταὶ ψυχικαὶ ἀλήθειαι.

— Καὶ μήπως αὐτὴ σὰς ἐννοεῖ τάχα ;! ἐξηκολούθησεν ἡ φιλόστοργος μαμά δι' ὕφους ἡρεμωτέρου καὶ μήπως εἶνε ἰκανὴ αὐτὴ νὰ σὰς ἐκτιμῆσῃ, ὅπως θὰ σὰς ἐκτιμῶσε ἄλλη γυναῖκα ποῦ νὰ ἀγαπᾷ ;... Αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην τὴν θέσι σας, τὸ ὄνομά σας, τὰ χρήματα, τὴν λάμψιν· νὰ τὴ θέλει αὐτὴ, ὄχι ὅμως καὶ τὴν καρδιά σας !... Ἐγὼ ἴσως, ἄν μητέρα ποῦ εἶμαι, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰπῶ ὅ,τι εἶπα, ἀλλὰ κανένα δὲν φοβοῦμαι, δὲν ἔμπορῶ νὰ κρύβω τὴν ἀλήθειαν· ἡ Μήλοτσα δὲν εἶνε ἄξια τῆς ἀγάπης σας, Πλάτων Βασιλεβιτς ! Καὶ διὰ τοῦτο μὴ βιάζεσθε μ' αὐτὸ τὸ διαζύγιον.

Σιγῶντες ἀμφότεροι, ἐστέναξαν θλιβερῶς καὶ ἔθλιψαν ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας.

* *

Ἀπομείνασα μόνη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἐμελέτα τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν συνομιλίαν καὶ διηρωτᾶτο ἂν ἔπραττε καλῶς καταστρέφουσα τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς της ; Ἄλλ' ἀναμιμνησκομένη

πρὸς στιγμὴν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἄπασαι αὐταὶ αἱ ὁμολογίαι, ἐξεχύθησαν σχεδὸν ἐναντίον αὐτῆς τῆς θελήσεώς της ἐκ τῆς ἐρώσεως καὶ ζηλοτυπούσης καρδίας της. Ὡς ὁ ἵππος, ὁ μὴ ἐξοικειωμένος πρὸς τοὺς περνειστήρας, αἰσθανθεὶς εἰς τὰ πλευρά του τὴν προσέγγισιν τοῦ ὀξέος καὶ γαργαλίζοντος χάλυβος, δάκνει τὸν χαλινὸν καὶ φέρεται, φέρεται ἐπὶ πετρῶν, τάφρων, φρακτῶν καὶ θάμνων, οὕτω καὶ αὐτὴ, καίτοι αἰσθάνεται ὅτι φέρεται, φέρεται, ἄνευ συγκρατήσεως, ὅτι ἴσως κυλισθῆ ἐκ τῆς διαδρομῆς εἰς τὴν ἄβυσσον, ἀλλὰ δὲν ἔχει δυνάμεις νὰ σταματήσῃ ! . . .

Παρεδόθη ἄσυνειδότως εἰς τὴν ἐγωιστικὴν δυνάμιν τοῦ ἰδίου πρὸς τὸν Βελτίστσεφ αἰσθήματος. Αἱ γραῖαι ἀείποτε πλείοτερον παντὸς ἐν τῷ κόσμῳ ποιοῦνται τὸν τελευταῖον αὐτῶν ἔρωτα, διότι κυρίως δι' αὐτὰς εἶνε ὁ ἔσχατος. Ἐζηλοτύπει διὰ τὸν Πλάτωνα τὴν θυγατέρα της, καὶ ἐφθόνη αὐτὴν δι' ὅλα, καὶ διὰ τὸν ἔρωτα, καὶ διὰ τὴν θέσιν της, καὶ διὰ τὰ μέσα της, καὶ διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ νεότητά της. Οὐδέποτε ἀγαπήσασα ἀφιλοκερδῶς καὶ θερμῶς τὴν θυγατέρα της, ἤρξατο ἤδη αἰσθανομένη πρὸς αὐτὴν ὀργὴν τινα καὶ μῖσος. Ὡς ἐκ τούτου, καίτοι ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῆς ἀνέλαμψε στιγμιαίως ἐπιτιμητικὴ ἐρώτησις, ἐξηφανίσθη ὅμως αὐθωρεῖ, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος ἀφήσασα εἰς τὴν συνειδησίαν της.

— Ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ κ' ἐγὼ ! ὁμολόγησεν ἐν τέλει πρὸς ἑαυτήν· κ' ἐγὼ ἀκόμη θέλω νὰ γείνω εὐτυχὴς !

Ὁ Βελτίστσεφ σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐξηκολούθει νὰ ἐπισκέπτεται τὴν πρῶην χορεύτριαν, ἀλλὰ, λίαν ἐπιδεξίως κινῶν τὸ ἀένδιαφέρον παιγνίδιον, δὲν εἶχεν ἐν τούτοις τὸ θάρρος νὰ κάμῃ τὴν ὑστάτην καὶ ἀποτελεσματικὴν ὁμολογίαν. Μάτην προσεπάθει νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε ποσῶς γραῖα, ὅτι διατρεῖ ἔτι ποῖαν τινα δροσερότητα καὶ μάλιστα ἔχνη ὠραιότητος, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ ἄχαριν τῆς ὑποθέσεως, χάριν τῆς σωτηρίας του, τῆς τιμῆς καὶ ἐλευθερίας του. Ὁχι ! ἀδύνατον !... πρέπει ἄλλως πως νὰ πορευθῶ ! ἔλεγεν οὕτως καθ' ἑαυτὸν, καὶ ὁ χρόνος ἐν τούτοις παρήρηχτο.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ἌΓΓΛ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Β'

Εἰς γραφικὸς ὁμίλους διηρημένους, περικύκλου ὁ εὐθυμος λαὸς τῆς Μεσσηνίας

τὴν ὑπὸ ἄλτους ἐλαιῶν περιβαλλομένην μονὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Τὸ κύριον οἰκοδόμημα, ἀμορφον, παμμέγεθες τετράγωνον, μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, μὲ τὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης φαινόμενον ὑελοσκεπῆ θόλον του καὶ μετὰ ἐν εἰδει σκοπιῶν μικρὰ, κατὰ παραλλήλους σειρὰς, κατασκευασμένα παράθυρα τῶν κελλίων του, ὠμοιάζε μᾶλλον πρὸς φρούριον.

Οἱ περιποιητικώτατοι μοναχοὶ περιποιοῦντο τοὺς ξένους των, διένειμον ἀδιακόπως αὐτοῖς σῦκα καὶ πορτοκάλια, ὁμοῦ μὲ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ζαχαρωτά, ἀτινακασκευάζουσιν οἱ μοναχοὶ εἰς τοιοῦτου εἶδους πανηγύρεις. Νοστιμώτατον ὅμως ἦτο τὸ διηνεκές, ἀπὸ τοῦ ὑπογείου εἰς τοὺς διαφόρους ὁμίλους ταξειδίου τῶν παχυπαρείων δοχείων πεπληρωμένων τοῦ εὐώδους μαύρου σικελικοῦ οἴνου, ἀτινα οἱ μοναχοὶ διένειμον, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔλεγον αὐτοῖς :

— Πιέτε, ἀδέλφια ! πιέτε, διότι μὲ αὐτὸν σὰς μεταδίδομεν τὴν ὑγείαν μας, ἔπειτα μήπως δὲν βγαίνει ὁ αὐτὸς ἦχος ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σας καὶ τὰ ἰδικὰ μας ποτήρια, ὅταν τὰ τζουγγρίζουμε μὲ σημασίαν ;

Καὶ ὄλος ἐκεῖνος ὁ ὄχλος ἠνῆοι τί ἤθελον νὰ εἰπῶσιν οἱ μοναχοὶ διὰ τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν λόγων· μὲ βλέμμα, ὅπερ πολλὰ ἐνέφανεν, ὕψουν τὸ ποτήριον καὶ τὸ ἐξέκένουν χωρὶς νὰ προφέρωσι λέξιν.

Οὐδενὸς τὰ χεῖλην ἐξέφευγε τὸ φοβερὸν μυστικόν, ὅπερ πάντες ἐγνώριζον, ἕκαστος δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ πλησίον του ἦτο ἀσφαλῆς σύντροφος. Δὲν ἦτο ἡ ἑορτὴ τῆς μονῆς τὸ μόνον ἀντικείμενον, ὅπερ ἀπησχόλει τὸν ζῶηρον ἐκεῖνον λαὸν — ἐκεῖ, εἰς ἀπόκρυφόν τι κελλίον ἦσαν συνηγμένοι οἱ ὀχλαγωγοί, ὅπως τοὺς ἐκάλου, καὶ συνεσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου κατὰ τὰς ἐπερχομένας ἡμέρας· τοῦτο, ἐννοεῖται, ὄλοι τὸ ἐγνώριζον, οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμα νὰ τὸ ἐκστομίση.

Διὰ τοῦτο πολλὰ διφορούμεναι φράσεις, ἔχουσαι φαιδρὸν τὸν χαρακτήρα, ἀντηλλάσσοντο μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμίλων.

— Ὁ ταπεταιέρης Ρωμαῖος ἔφυγε πολὺ πρῶτ' ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν· ἔφερε μάλιστα καὶ τὴν κόρην του, ἐδῶ, τὴν ὠραίαν Φελιταίταν· αὐτὴ δὲ ἔρχεται πρώτη φορὰ σὲ τέτοιο πανηγύρι !

— Μὴ σὲ μέλει καὶ ἔχει νὰ ἰδῇ ἐντὸς ὀλίγου πολὺ ὠραιότερα πανηγύρια.

— Καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ, διότι εἶναι καλὴ ἄν τὸν πατέρα της.

— Καλὲ εἶδατε τὸν Σαλβατόρο Μέρλο, τὸν συγγενῆ τοῦ Ρωμαίου ;

— Ναι ἦλθε, ἀλλὰ χωρὶς τὸ γυῖό του !

— Ἄ, ναί, βέβαια· ὁ Ἀντωνίνος Μέρλο εἶνε εἰς τὸ Ταυρομένιον, ἐκεῖ κτίζει ἓνα μύλον.

— Λέγουν πῶς θὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Ρωμαίου.

— Ναί, δηλαδὴ τὸ λέγει αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος δισχυρίζεται ὅτι

ἡ μητέρα τὰς κόρης τοῦ ὑπεσχέθη κατὰ τὴν ὄραν τοῦ θανάτου της τὸ χέρι τῆς θυγατρὸς της διὰ τὸν Ἀντωνῖνον, ἀλλὰ ὁ Ρωμαῖος δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ· ἔπειτα ἡ Φελισίτα δὲν ἀγαπάει κανένα!

— Πολὺ σωστά· ὁ Ρωμαῖος εἶναι σωστός ἄνθρωπος ποῦ ἀγαπάει τὸ παιδί του, καὶ ὅλη τὴν Σικελία.

— Χθὲς ἦλθαν δύο μοναχοὶ ἀπὸ τὸ Παλέρμο καὶ ἔφεραν ἴστω Μοναστήρι ἕνα εἰκόνημα ἀγίου.

— Ἀπὸ ὕψον; θὰ ἦταν καλλίτερο καὶ ἀπὸ χουσαφί.

— Δὲν ἔξέρω! ἔξέρω μόνον ὅτι τὸ ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Κάντσια.¹

— Τότε, λοιπὸν δὲν θ' ἀρχίσῃ καὶ ὁ Ἑσπερινός!

— Ἐ! προσοχή, παιδιὰ, καὶ ἔρχεται ἕνας μὲ πολὺ λεπτὰ αὐτιά καὶ μάτια. οὕτως ἐφώναξε μακρὸσωμὸς τις Σικελὸς μὲ πονηρὸν ὕφος πρὸς τοὺς ὀμιλοῦντας· εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν ἐρχόμενον:

— Καλημέρα, δὸν Φρειδερίκε! πῶς πᾶν ἢ δουλειὰς ἐδῶ πᾶνω;

Ὁ νέηλος ἦτο ἰσχνὸς καὶ ὑψηλὸς ἀνήρ με ἐρρυτιδωμένον τὸ μέτωπον, ἐγείρων δὲ τοὺς ὤμους, ἀπήντησε μὲ ξενίζουσαν γερμανικὴν, κατὰ τὸ φαινόμενον, προφορᾶν.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐργασίας μου, μὴ σὰς μέλλει δὰ καὶ τόσον, ἀλλὰ διὰ τὰς ἰδικὰς σὰς φοβοῦμαι μήπως δὲν ξεμπερδεύσῃς καλά.

— Καλὴ ἡμέρα, κύριε Λέρχε, ἐφώναξαν αἰφνης διακόψαντες αὐτὸν μερικοὶ ἐξιλαισθέντες γερμανοὶ διατηροῦντες ἀκόμη ἴχνη τῆς μητρικῆς τῶν γλώσσης, καὶ πρὸς αὐτοὺς διηυθύνθη τῶρα ὁ δὸν Φρειδερίκος, ἐνῶ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων του δίστελλε σαρκαστικὸν μειδίαμα.

— Δὸν Φρειδερίκε; Διατί μᾶς λὲς ὅτι πρέπει νὰ φυλαγώμεθα ἀπ' αὐτόν; Αὐτὸς εἶναι φίλος μας· τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὸ Σαλβατόρο Μέρλο καὶ ἐκ τούτου γνωρίζεται μὲ ὅλας τὰς μυστικὰς ἐταιρίας· ἔπειτα εἶνε καὶ μέλος τῆς Μαφία².

— Μπορεῖ, δὲν λέμε ὅχι· ἀπήντησαν ἐκ τῆς γειτονικῆς τραπέζης, ἔμπορεῖ νὰ τὰ ἔχη καλὰ μὲ τὸν Διοικητὴν καὶ τοὺς Νεαπολίτας, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦ εἶνε φίλος ὅλου τοῦ κόσμου, χωριστὰ εἶναι ἐχθρὸς καθενός!

Τοιοῦτοι ἀντηλλάσσοντο μεταξύ τῶν τραπέζων διάλογοι· φαινομενικῶς μὲν ἀδιάφοροι, διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅμως πλήρεις σημασίας.

Μακρὰν ὅμως τῆς ὀχλοβοῆς, εἰς ἀπομεμακρυσμένην συστάδα πορτοκαλλεῶν, εἶχε συναχθῆ ἀριστοκρατικὴ τις συντροφία.

Δὲν ἔρρεεν ἐκεῖ ὁ κοινὸς τῆς μονῆς οἶνος, ἀλλ' ὁ ἀφρώδης καμπανίτης ἐπλήρου τὰ διὰ τοῦ οἰκοσῆμου τῶν Σελλαμάρε, ἔστι γυμνά μακροῦχενα ποτήρια, περίξ δὲ

¹ Ἡ μονὴ αὕτη προσεῖχε πάντοτε εἰς τὰς Σικελικὰς ἐξεγέρσεις.

² Μυστικὴ πολιτικὴ ἐταιρία, ἣτις τότε ἦτο ἐξηπλωμένη ἀνά τὴν Σικελίαν πᾶσαν, συνεργὸς ἔχουσα καὶ πολλὰς ληστρικὰς συμμορίας.

τῆς ὑπὸ σπανίων ἐδεσμάτων καταφόρτου τραπέζης, ἐκινεῖτο περιποιούμενος, μετὰ θερμῆς καὶ σεβασμοῦ, τοὺς παρακαθημένους ὑπηρετῆς τις μὲ οἰκοστολήν.

Ἐν τούτοις μία θέσις ἔμενε κενὴ εἰσέτι, ἠδύνατό τις δὲ ἐκ τῶν νευρικῶν κινήσεων τῆς κομῆσης νὰ κρίνῃ ὅτι περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ καταλάβῃ ταύτην μόνον ἐσκέπτετο. Ἦτο καὶ ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν τοιοῦτοτρόπως ἀπῆντων εἰς πρόσκλησίν της.

Ποῦ νὰ ἔμεινεν ἄρα γε; Οὔτε λέξις νὰ μὴ στείλῃ διὰ τῆς ὁποίας νὰ ζητῆ συγγνώμην; Οὔτε ἐν εὐχαριστῶ!

Ἄ! αὐτὸ τόσον μάλλον κατέθλιβε τὴν κόμησσαν, καθ' ὅσον ἐξ ὄλων τῶν θαυμαστῶν της οἴτινες, ἀν καὶ διέτρεχεν ἤδη τὸ τριακοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας της, παντοιοτρόπως τῇ ἐξέφραζον τὴν λατρείαν των, οὐδεὶς τὴν εἶχε δεσμεύσῃ εἰς τοιοῦτον σημεῖον. Οὐδεὶς πάλιν ἀντέτασσε τοσαύτην περιφρονητικὴν ψυχρότητα εἰς τὰ θέλητρά της. Τί συνέβαινε λοιπὸν; πῶς ἦτο δυνατόν αὐτῇ, ἢ διὰ τὰς κατακτῆσεις της ὑπερήφανος κόμησσαν τοῦ Σελλαμάρε, νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς ἀναισθήτου ψυχρότητος ἐνός Ἑλβετοῦ;

Μήπως δὲν ἦτο πλέον ἡ θελκτικωτέρα, ἢ ὠραιότερα γυνὴ τῆς Σικελίας;

Πρὸ πολλοῦ ἢ μικρὰ συντροφία ἔμενε σιωπηλῇ.

Μηχανικῶς ὁ Ἀββᾶς Σκαλιόνης ἐκαθάριζεν ἀμύγδαλα, ἐν ᾧ τὸ ἀνήσυχον βλέμμα του ἐστρέφετο συχνὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς κομῆσης. Ὁ δὲ κόμης πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐξαπλωθῆ ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ ἐκοιμάτο.

— Μήπως τοῦ συνέβη τίποτε στὸν δρόμον; εἶπεν αἰφνης ἡ κόμησσαν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἀββᾶν.

— Τί νὰ σὰς εἶπω, κυρία κόμησσαν, ἀπήντησεν ὁ Ἀββᾶς, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐρωτᾶται περὶ τοῦ κοιμωμένου κόμητος, ὅπως περνεῖ τὰς νύκτας του; πίνων καὶ χαρτοπαίζων. Χμ! βεβαίως δὲν δύναται παρά...

— Καλὲ εἴσθε στὰ σωστά σας, διέκοψεν αὐτὸν ἡ κόμησσαν στενοχωρηθεῖσα, ποῖος σὰς εἶπε διὰ τὸν κόμητα!...

Καὶ πράγματι, πολὺ ὀλίγον ἐσκέπτοντο διὰ τὸν δυστυχῆ κόμητα, ὅστις εἶχεν ὡς ἐκ τούτου ρυθμίσει τὸν βίον του, ὥστε νὰ μὴ προσκρούῃ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς συζύγου του.

Αἰφνης ὅμως ἐρυθρὸν χρῶμα διεχύθη εἰς τὰς παρειὰς τῆς κομῆσης· ἐκεῖ ἀναμέσον τῶν δένδρων ἐπροχώρει κάποιος!

Ἐκεῖνος ἦτο! ἐκεῖνος ὁ τόσον θερμῶς ἀναμενόμενος.

Μόλις ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν χαρὰν της. Ἐμελλε ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἴδῃ ἀλλὰ ὁ τρόπος του, νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περιμένῃ; Ἄ! μία λέξις ἐκφερομένη τῶν χειλέων του, μία συγγνώμη θὰ ἤρκει. Ἐν βλέμμα του! ἐν βλέμμα σιωπηλῆς λατρείας, ἠδύνατο νὰ αὐξήσῃ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά της.

Πόσον ὅμως ἠπατήθη!.. μὲ πόσῃ ψυχρότητα καὶ ἀμεμπτον συμπεριφορᾶν ὁ

πεκλίθη ἐνώπιόν της, πρὸ τοῦ Ἀββᾶ καὶ τοῦ κοιμωμένου κόμητος, πόσον δὲ φυσικῶς ὠμίλησε χωρὶς ἢ φωνὴ του νὰ προδώσῃ ἐλαχίστην συγκίνησιν.

— Τὸ καθῆκον, κυρία κόμησσαν, μὲ ἠμπόδισεν νὰ ἔλθω ἐγκαίρως· ὡς ἐκ τούτου ἤθελον λογισθῆ εὐτυχῆς ἐὰν τύχῃ συγγνώμης.

Τὸ καθῆκον; τί ἐννοεῖ διὰ τῆς λέξεως ἐκείνης; Πῶς, ἐν ᾧ ἐκείνη πολὺ καλὰ ἐγνώριζεν ὅτι δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν, ἀφ' οὗ ἡ ἰδία διὰ παρακλήσεώς της πρὸς τὸν διοικητὴν κατώρθωσε νὰ λάβῃ δι' αὐτὸν ἀδειαν! Πρὸς τί τὸ ψεῦδος τούτου; Τί ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἐκείνην;

Ἦσθάνετο τὴν ὀργὴν πνίγουν αὐτὴν, ἀλλὰ κρατηθεῖσα ἀπέδωσε τὸν ψυχρὸν του χαιρετισμόν· εἶτα γελῶσα, χωρὶς νὰ τῇ προσφέρῃ τὴν χεῖρα,

— Τὸ καθῆκον, τῇ λέγει, ἐγὼ τουλάχιστον, κύριε λοχαγέ, φαντάζομαι ὅτι τὸ καθῆκον αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ παραδόξου φύσεως! Κάποια γυνὴ ἀναμφιβόλως...

Ὁ Ἐκαρτ ἠρυθρίασεν, ἢ ἀπάντησις τῆς κομῆσης τὸν ἐπλήγωσε· τὸ δὲ προδοτικὸν ἐρύθημά του δὲν διέφυγε τὸ βλέμμα της.

Ὅστε λοιπὸν δὲν ἠπατήθη; τὴν περιεφρόνει χάριν ἄλλης;

Μόλις ἡ φλογερὰ ἐκείνη γυνὴ ἐκράτει τὴν ἐκχειλίζουσαν ὀργὴν της.

Ὁ Ἐκαρτ ἐπεχείρησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἐκείνη ὅμως τὸν ἐσταμάτησε δι' ἐπιτακτικῆς χειρονομίας· εἶτα δ' ἐγερθεῖσα, χωρὶς νὰ τὸν ἀξιώσῃ κἂν βλέμματος, εἶπε ἀδιαφόρως καὶ σχεδὸν ἀγρίως πρὸς τὸν Ἀββᾶν:

— Ἀρκετὰ περιεμέναμεν, πάτερ! ὁ κύριος λοχαγὸς θὰ κάμνῃ συντροφίαν τοῦ κόμητος, ἐν ᾧ ἡμεῖς θὰ περιδιαβάζωμεν ὑπὸ τὰς πορτοκαλλέας, καὶ χωρὶς κἂν νὰ στραφῇ ἐφώναξε περιφρονητικῶς πρὸς τὸν ἐν οἰκοστολῇ θεράποντα.

— Βενεδέτο, κύτταξε νὰ μὴ λείψῃ εἰς τοὺς κυρίους ὁ καμπανίτης.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ἐκαρτ ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ἡγεμονικὸν βᾶδισμα τῆς κομῆσης. Διατί τὸ ὕφος τούτου; πρὸς τί τόση περιφρόνησις; Μόνον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν τοῦ οἱ λόγοι τοῦ φίλου του Ροβέρτου, καὶ ἔσπευσε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Κύριε λοχαγέ, τῇ εἶπεν αἰφνης ὁ ὑπηρετῆς, μὴ σὰς παραξενοφαινεται ἡ διαγωγὴ τῆς κυρίας μου· ἔξυρετε σήμερον φυσάει σιρόκος καὶ τὰ νεῦρα!...

Δὲν περιέμενεν ὁ Ἐκαρτ νὰ τελειώσῃ, ἀλλὰ ταχέως ἐστράφη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν μονὴν, ἐξ ἧς ἠκούοντο τὰ εὔθημα ἄσματα τοῦ διασκεδάζοντος ὄχλου.

Γ'

Διὰ τῆς μεγάλης θύρας τῆς Μονῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλήν ἦτο αὕτη μακροσκελὲς τετράγωνον, ἀπαρτιζόμενον ἐκ σειρῶν ἀψιδωτῶν διαδρόμων, ἐν τῇ μέσῃ τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ἀρχαῖος τις πίδαξ ἀναρρίπτων κρυστάλλινον ὕδωρ,

ὄπερ κατ' ἀρχὰς μὲν ἔπιπτεν ἐντὸς καλλιτεχνικωτάτου ὀστράκου, ἐκείθεν δὲ δὲ ἐντὸς εὐρείας δεξαμενῆς. Σιγὴ ἄκρα ἐβασίλευεν ἐνταῦθα, μόνον κατὰ διαλείμματα ἤκούετο ἀσθενῶς τὸ ὄργανον καὶ ἡ ψαλμωδία.

Μεγάλως ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ Ἐκκαρτ ἡ ἐπιβλητικὴ ἐκείνη σιγὴ τοῦ Μοναστηρίου· ἐκαθέσθη ἐπὶ μαρμαρίνου θρόνου, ἐκ τῶν εὐρισκομένων κύκλω, παρὰ τοὺς στύλους καὶ στηρίξας τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰς χεῖρας ἀπέθη εἰς γλυκεῖα ρεμβασμούς.

Ἐπειροπόλον τὸν ἀπεκάλεσε τὴν πρωΐαν ὁ φίλος του, ἀλλ' ἤδη μόνος τὸν ἀνεγνώριζεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἀπὸ τινος καιροῦ. Ἀνεπόλει τὴν ὄπτασίαν ἐκείνην καὶ ἐνετρώφα εἰς τοὺς ρεμβασμούς του δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του. Ὡς ἄλλοτε, ἔβλεπεν ἤδη πρὸ αὐτοῦ τὴν ωραίαν ἐκείνην κόρην, μὲ τὸ ὑψηλὸν της ἀνάστημα, τὴν ἡμιλελυμένην κόμην, ἣτις ἐχύνετο ἐπὶ τῶν ὤμων της, τὰ σπινθηροβολοῦντα ὑπὸ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀργῆς βλέμματά της καὶ τέλος τὸ ἡδύ, τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο βλέμμα της! Καὶ πάλιν ὡς ἄλλοτε ἔπληττε τὸ οὖς του ἡ μελωδικὴ φωνὴ της... μήπως ἠπατήθη; Τίς ἦτο λοιπὸν;

Παρετήρησε πέριξ... ἀλλὰ ἦτο βέβαιος ὅτι ἤκουσε φωνὴν τινα γλυκεῖαν ἀργυρόχρον, ἐκ μέρους τοῦ διαδρόμου ἐρχομένην, τὸσον ὁμοιάζουσαν μὲ τὴν φωνὴν ἐκείνης!

Ἐκεῖ, κατὰ τὸ ἦμισυ κεκρυμμένοι ὑπὸ στύλου τινός, ἴσταντο δύο γυναῖκες· τῷ ἔστρεφον τὴν στιγμήν ταύτην τὰ νῶτα καὶ ἐφάνιντο παρατηροῦσαι ἀναθηματικὴν τινα πλάκα. Ἡδὴ ἡ μία ἐξ αὐτῶν, στραφεῖσα ἐφάνετο ἀνήκουσα εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν, προφανῶς δὲ ἦτο ἡ ὑπερέτρια ἢ συνοδεύουσα τὴν κυρίαν της.

— Νὰ ἕνας ἀξιωματικὸς Ἐλθετός ἐκεῖ κάτω, ἀνεφώνησεν αὐτὴ κινουσα τὴν κυρίαν της, αὐτὸς θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιγραφὴν.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσασα ἡ κυρία της δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἀκούσιόν τι κίνημα, ὄπερ δὲν διέφυγε τὸ προσεκτικὸν τοῦ Ἐκκαρτ βλέμμα! Ἦτο ἐκείνη!... ἐκείνη, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἀναπαρίστα διὰ τῆς φαντασίας του.

Μόλις αὕτη τὸν ἠτένισε, παρθενικὸν ἐρήθημα διεχύθη εἰς τὰς παρεῖας της· τὸ βλέμμα της ἔλαμψεν ἀλλοκότως, τὰ δὲ χεῖλη της ἠνοιχθησαν τὸσον ἠδέως ὡς εἴ ἤθελον νὰ ἀποκαλύψωσι τὴν καρδίαν της· ἀμέσως ὅμως ἐμετρίασε τὴν χαρὰν της!

— Πόσον χαίρω, κύριε λοχαγέ, ἀνέκραξεν, ὅτι ἐπὶ τέλους σὰς συνήντησα, ὥστε νὰ ἠμπορέσω νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ἀπευθυνομένη δὲ πρὸς τὴν σύντροφόν της,

— Ὁ κύριος ἦτον, τῇ λέγει, ποῦ μὲ ἔσωσε ἀπὸ ἐκείνους, ὅταν πῆγα στὴν πόλιν μὲ τὸν θεῖόν μου.

Καὶ στραφεῖσα πάλιν πρὸς τὸν Ἐκκαρτ:

— Καὶ ὁ θεῖος... ἔπραξεν ὅπως γνωρίζεις, τί θέλετε νὰ σὰς πῶ; δὲν ξεύρει

καλλίτερα—ἐγὼ ὅμως θὰ σὰς εὐχαριστήσω κατὰ τὸν ἰδικόν μου τρόπον καὶ ἰδοὺ τὸ κάμνω ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἡ τρέμουσα φωνὴ της προέδιδε τὴν ταραχὴν, εἰς ἣν εὐρίσκετο, δὲν ἄφησεν ὅμως τὸν νεαρὸν ἀξιωματικὸν νὰ τῇ ἀπαντήσῃ, διότι ἀμέσως τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς πλακός.

— Εἶναι, βεβαίως, λατινικὰ προσέθηκε γελῶσα καὶ λατινικὰ δὲν ἔνοῶ!

— Ἀλλὰ, τῇ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, δὲν ἔνοῶ πῶς δύναιται νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ ἡ ἀρχαία αὕτη ἐπιγραφή.

— Ναι, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἠξεύρετε, ὅτι πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀρχαίαν πατρίδα μας πρέπει νὰ τὸ γνωρίζωμεν ἡμεῖς οἱ Σικελοί, τῷ ἀνταπήντησε τὸσον περιεσταλλμένη, ὡς εἰ τῷ ἐζήτει συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησίν της.

Οἱ μοναχοὶ τῆς αὐτῆς μονῆς εἶχον χαράξῃ αὐτὴν πρὸ 300 ἐτῶν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ μονῇ διαμονῆς Καρόλου τοῦ Β' ἐν ἔτει 1535 ἐπιστρέφοντος ἐκ τῆς ἐν Τύνιδι ἐστρατείας του. Τὴν ἐξήγησιν ταύτην ἤκουσε προσεκτικὴ ἡ νέα, εἴτα ἀνέκραξεν:

— Κάρολος ὁ Β'; περὶ ἑρῶν! περὶ αὐτοῦ δὲν μοὶ ὠμίλησε ποτὲ ὁ πατήρ μου, βεβαίως δὲν θὰ ἔκαμεν οὕτος τίποτε καλὸν εἰς τὴν Σικελίαν· ἄλλως καὶ θὰ ἠξέυρα καὶ δι' αὐτόν. Ἄχ! ἀπ' ὅλους τοὺς ἀρχαίους βασιλεῖς μόνον ἕνας ἀγαποῦσε τὴν Σικελίαν.

— Καὶ ὠνομάζετο; ἠρώτησεν ὁ Ἐκκαρτ, τοῦ ὁποίου ὄλοεν ἠῤῥεξε τὸ ἐνδιαφέρον.

— Ρουγγιέρος! ἀπήντησεν ἐκείνη ὑπερηφάνως, ἐφάνετο δὲ ὡς εἰ ἐζήτει εὐκαιρίαν ἵνα προφέρῃ πομπῶδως τὸ ἀγαπητόν της αὐτὸ ὄνομα, ὁ κόμης Ρουγγιέρος, ὁ ὁποῖος ἠλευθέρωσε τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοὺς ξένους τούς...

Ἐσταμάτησεν ἐνταῦθα· δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ τὸν πρὸ αὐτῆς ξένον.

— Ὡ! δεσποινίς, προσέθηκεν ἀμέσως ὁ Ἐκκαρτ, ἡ λέξις τὴν ὁποίαν δὲν ἐπροφέρατε εἶνε γνωστὴ, ὅλοι δὲ γνωρίζουν ὅτι εἶναι προσφιλὴς εἰς ὅλας τὰς σικελικὰς καρδίας. Διὰ τοῦτο μὴ νομίσητε ὅτι μὲ δυσαρεστήσατε· ἕκαστος πολὺ δικαίως ἐπιθυμεῖ ἐλευθέρᾳ τὴν πατρίδα του· σὰς βεβαίως δὲ ὅτι ὁμοίως θὰ ἐσκεπτόμην καὶ θὰ ἔπραττον ἐὰν εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι συμπατριώτης σας,

— Ἄχ! πράγματι, αὐτὰς τὰς ιδέας ἔχετε; ἠρώτησε συγκεκνημένη ἡ κόρη, τότε λοιπὸν εἴθε φίλος τοῦ λαοῦ μας;

— Διὰ τί νὰ μὴ εἶμαι; μήπως καὶ ἡμεῖς οἱ Ἐλθετοὶ δὲν ἐπολεμήσαμεν διὰ τὴν ἐλευθερίαν μας; Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχετε καὶ σεῖς· μόνον ἕνα φόβον ἔχω ἀπ' ἧς ἤλθον ἐδῶ καὶ ἐγνώρισα τοὺς κατοίκους τῆς νήσου.

— Φόβον; σεῖς, ἀξιωματικὸς;

— Ναι, φοβοῦμαι μήπως ἡ στολή, ἣν φέρω καὶ ὁ ὄρκος ὃν ἔδωκα, μὲ ἀναγκάσουν νὰ ἐξασκήσω τὸ ἐπάγγελμα μου ὡς τίμιος στρατιώτης, ἐναντίον τοῦ λαοῦ τούτου, ἐναντίον ὑμῶν!...

— Ὡ ὄχι! ὄχι! ἀνέκραξεν αὕτη ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο.

— Τότε λοιπὸν μὲ θέλετε καλλίτερα πλησίον σας ὡς φίλον;

Ἐσιώπησε, χωρὶς καὶ αὕτη νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί. Ἡ ἐρώτησις ἐκείνη τὴν ἐστενοχώρει.

— Ἡ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐκκαρτ ἀστενεύομενος.

— Θὰ κράξετε πάλιν κανένα Ρουγγιέρον νὰ μὰς διώξῃ ὅλους κακὴν κακῶς.

Τὸ βλέμμα της ἤστραψε πάλιν ὡς πρὸ ὀλίγου.

— Ὁ κόμης Ρουγγιέρος, ἀπήντησε μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, ἦτο ξένος καὶ αὐτός· τώρα ἡ Σικελία δὲν ἔχει ἀνάγκην ξένων διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Μετὰ θαυμασμοῦ ὁ Ἐκκαρτ παρετήρησε τὴν κόρην ἐκείνην, ἣτις τὸσον ἀταράχως καὶ ἐμπείρως συνδιελέγετο περὶ τῶν διαφόρων ἐκείνων ἀντικειμένων. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ τῷ ὀμίλῃ περὶ τοῦ κόμητος Ρουγγιέρου. τοῦ πρώτου Νορμανδοῦ βασιλέως, νὰ δεικνύῃ τὸσον ζῆλον πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς πατρίδος της, καὶ τέλος πόσον ἀφόβως νὰ ἀποκαλύπτῃ σχεδὸν πρὸ ξένου ἀξιωματικοῦ τὰς προθέσεις τῶν συμπατριωτῶν της. Ἀκουσίως ἀνεμνήσθη τῆς κομῆσης τοῦ Σελλαμάρε· πόσον διέφερον αὐτῆς ἡ ἀγνωστος αὕτη πόσον ἠσθάνετο ἐκυτόν ἐλευθόμενον πρὸς τὴν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν ἔκφρασιν τοῦ βλέμματός της, πρὸς τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς της, ἣτις εἰς πᾶσαν αὐτῆς λέξιν προεδίδετο.

— Διὰ τί μὲ κυττάζετε οὕτως; τὸν ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Σὰς θαυμάζω, σενορίνα! νὰ μὴ με παρεξηγήσετε δέ, ἐὰν σὰς εἴπω ὅτι δὲν εἶναι σύνηθες εἰς τὰ νότια κράτη τὸση μόρφωσις εἰς κόρην τῆς ἡλικίας σας, καί...

Ἡ συνοδός, ἣτις μέχρις τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔμενε σιωπηλὴ, διέκοψεν αἰφνης τὸν νεαρὸν λοχαγὸν καὶ μετ' ἐκφράσεως ὑπερηφάνου:

— Μάλιστα, κύριε ἀξιωματικέ, τῷ λέγει ἡ Φελισίνα μας ξεύρει νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ, δὲν εἶναι ἴστανται ἄλλαις, εἶναι ἡ πρώτη σὲ ὅλη τὴ Σικελία.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ λοχαγός, ἀλλὰ εἰμπορῶ νὰ ἐρωτήσω, σενορίνα, πῶς ἔτυχε νὰ λάβητε τοιαύτην μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν αἱ συνομιλήκεις σας στεροῦνται παντελῶς;

— Ἐ! ὁ πατήρ μου τὸ ἤθελε ἔτσι μισεῖ φοβερὰ τὴν ἀμάθειαν τῶν γυναικῶν νομίζει δὲ ὅτι ἡ μόρφωσις ἡ γυναικεία εἶνε ὁ σπόρος ἐκ τοῦ ὁποίου βλαστάνει δύναμις, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δόξα παντός ἔθνους.

— Ὁ πατήρ σας εἶναι πολὺ φρόνιμος ἄνθρωπος, ὡς βλέπω· ποῖος εἶναι ὁ πατήρ σας;

— Ὁ πατήρ μου; ἀπήντησε δισταζουσα, εἶνε... εἶνε πτωχὸς πολίτης τῆς Μεσσήνης.

— Κατοικεῖ ἐκεῖ;

— Ἐχομεν ἕνα μικρὸ σπῆτι πλησίον αὐτῆς, εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Βαδιάτσας.

Αἴφνης ὁμως ἀνωθεν ἔτριξε παράθυρόν τι, ὄξεια δὲ φωνὴ ἀνέκραξε :

— Φελιτσιτά!

— Ἐρχομαι πατέρα, ἀπάντησεν ἡ νεαρά κόρη καὶ τακτοποιοῦσα τὸ ἐπανωφώριόν της, ἐχαίρει τις δισταζούσα, εἰς τὸν ἀξίωματικὸν δεικνύουσα ὅτι δὲν ἐπεθύμει τόσον ταχέως νὰ διακόψῃ τὴν συνδιὰ-λεξίν των.

Συγχρόνως ὁμως τῆ ἔπεσε χαμαὶ ῥόδον, ὅπερ ἐκράτει διαρκούσης τῆς συνομιλίας· ἀμέσως ἔκυψε ἵνα τὸ λάβῃ, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργά, διότι ὁ Ἐκαρτ εἶχεν ἤδη ἀναλάβῃ αὐτὸ καὶ αἴφνης ἤσθάνθη τὰ δάκτυλα τῆς περιπεπλεγμένα ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του· τῆ ἐφάνη ὅτι ἀπὸ τὰ δάκτυλα ἐκεῖνα διεδόθη μαγικὴ τις θερμότης, ἥτις ἐφθασε μέχρι τῆς καρδίας της... Μία μόνη στιγμή παρήλθεν, οὐχ ἦττον τῆ ἐφάνη ἔτος ὀλόκληρον... Σιωπηλοὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους.

Ὁ Ἐκαρτ ἐπεχείρησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη... Ὡς ἐν ὄνειρῳ τὴν ἤκουσε νὰ τῷ ψιθυρίζῃ ἠδέως: «Ὅστις κρατεῖ τὸ ῥόδον, εἰς αὐτὸν ἀνήκει!» καὶ ταχέως ἀποσπάσασα τὴν χεῖρά της ἤφανίσθη μετὰ τῆς συνοδοῦ της πρὸς τοὺς θόλους τοῦ διαδρόμου.

Αἴφνης ἠνεώγη θύρα τις φέρουσα εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς μονῆς, ἐξ αὐτῆς δὲ παρετήρησεν ὁ Ἐκαρτ νὰ κυματίζῃ ὁ πέπλος τῆς Φελιτσιτάς· ἀφροντὶς ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὅπισθεν αὐτοῦ ὁμως· παρὰ τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἴσταντο σιωπηλοὶ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ἡ κόμησσα καὶ ὁ ἀββᾶς Σκαλιόνης· ὠχρότης θανάτου ἐκάλυπτε τὸ ὄρατον πρόσωπόν της· τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη τῆς ἔτρεμον, ὄρμην δὲ ἐκδικήσεως ἐξέφραζε τὸ σπινθηροβολουῦν βλέμμα της, ἐν ᾧ, ἐκτὸς ἐαυτῆς, παρῶτρυνε τὸν εἰρωνικῶς μειδιῶντα ἀββᾶν εἰς ἀναχώρησιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

GUY DU MAUPASSANT

Η Χ Η Ρ Α

Διήγημα

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς θήρας ἐν τῇ ἐπαύλει Μπανβίλλ. Τὸ φθινόπωρον ἦτο βροχερόν καὶ συννεφῶδες· τὰ ἐρυθρὰ φύλλα, ἀντὶ νὰ τρίζωσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἐσήποντο ἐντὸς τῶν αὐλάκων ὑπὸ τῶν ραγδαίων βροχῶν.

Τὸ δάσος, σχεδὸν γυμνόν, ἦτο ὑγρὸν ὡς αἰθουσα λουτροῦ. Ὅτε εἰσῆρχετο τις ἐν αὐτῷ, ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, τὰ πληττόμενα ὑπὸ τῶν ὀμβρῶν, εὐρωτιώδης τις ὀσμὴ, ἐξάτμισις πίπτοντος ὕδατος, χόρτων βεβρεγμένων, γῆς ποτισμένης, τὸν περιέβαλλε, καὶ οἱ θηρευταί, κύπτοντες ὑπὸ τὸν συνεχῆ τοῦτον κατακλυσμόν, καὶ οἱ κύνες οἱ κατηφεῖς, μετὰ τὴν οὐρανὴν τετα-

πεινωμένην καὶ τὰς τρίχας κεκολλημένας ἐπὶ τῶν πλευρῶν, καὶ αἱ νεαραὶ κυνηγοὶ μετὰ τὴν λεπτοφυῆ μέσην των καὶ διεπερασμένοι ὑπὸ τῆς βροχῆς, ἐπέστρεφον πάντες κεκμηκότες κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ μετὰ τὸ γεῦμα, ἔπαιζον τὸν λότον, χωρὶς ὄρεξιν, ἐν ᾧ ὁ ἀνεμος ἐπληττεν ἰσχυρῶς τὰ παράθυρα καὶ μεθ' ὀρμῆς περιέστρεφε τοὺς παλαιούς ἀνεμοδείκτας δίκην βεμβήκων. Ἡθέλησαν τότε τὰ διηγηθῶσιν ἱστορίας γνωστές, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφεύρισκέ τι τερπνόν. Οἱ κυνηγοὶ διηγούντο ἐπεισόδια τῆς θήρας καὶ φόνους κονίκλων, καὶ αἱ γυναῖκες μάτην ἀπησχόλουν τὸν νοῦν των, ὅπως ἀνεύρωσί τι διὰ νὰ τὸ διηγηθῶσιν.

Ἐμελλον νὰ παραιτήσωσι καὶ τὴν διασκέδασιν ταύτην, ὅταν νεαρά τις γυνή, ἀσυνειδήτως παίζουσα μετὰ τὴν χεῖρα γηραιᾶς θείας, ἥτις εἶχε μείνη ἄγαμος, παρετήρησε μικρὸν δακτύλιον κατεσκευασμένον ἐκ ξανθῶν τριχῶν, τὸν ὁποῖον συχνακίς εἶχεν ἰδῆ χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς αὐτόν.

Τότε δὲ περιστρέφουσα αὐτὸν ἐλαφρῶς περὶ τὸν δάκτυλον ἠρώτησεν· «Εἶπέ μοι, θεία, τί δακτυλίδι εἶνε αὐτό; Ἐὰν ἔλεγε κανεὶς πῶς εἶνε μαλλιὰ μικροῦ παιδίου.»

Ἡ γηραιὰ δεσποινὶς ἠρυθρίασε καὶ εἶτα ὠχρίασε· μετὰ δὲ τοῦτο διὰ τρεμούσης φωνῆς εἶπεν· «Εἶνε τόσῳ λυπηρόν, ὥστε δὲν θέλω ποτὲ νὰ ὀμιλήσω περὶ αὐτοῦ. Ὅλη ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς μου προέρχεται ἀπ' αὐτοῦ. Ἡμῖν νεαρῶτάτῃ τότε καὶ ἡ ἀνάμνησις μου ἔμεινε τόσον ὀδυνηρά, ὥστε κλαίω πάντοτε, ὅποταν τὸ σκεφθῶ.»

Ἡθέλησαν παρευθὺς νὰ μάθωσι τὴν ἱστορίαν· ἀλλ' ἡ θεία ἠρνεῖτο νὰ τὴν εἴπῃ· τέλος τὴν παρεκάλεσαν τασοῦτον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὴν διηγηθῇ.

«Μὲ ἠκούσατε συχνακίς νὰ ὀμιλῶ περὶ τῆς οἰκογενείας Σανταίζ, ἥτις ἐξέλιπε σήμερον ἐντελῶς, ἐγνώρισα τοὺς τρεῖς τελευταίους ἀνδρας τοῦ οἴκου τούτου. Ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἰδοὺ καὶ τρίχες τοῦ τελευταίου. Ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν, ὅταν ἐφονεύθη δι' ἐμέ· τὸ πρᾶγμα σὰς φαίνεται παράδοξον, δὲν ἔχει οὕτω;

«Ὡ! ἦτο μία ἀλλόκοτος γενεὰ τρελλῶν, ἂν ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ τρελλῶν θεληκτικῶν, τρελλῶν ἐξ ἔρωτος. Πάντες ἀπὸ πατρός εἰς υἱὸν εἶχον σφοδρὰ πάθη, ὀρμὰς ἀκαθέκτους, ὠθούσας αὐτοὺς εἰς τὰ πλέον ἀνόητα πράγματα, εἰς τὰς φανατικὰς ἀφοσιώσεις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα· τοῦτο ἦτο ἔμφυτον εἰς αὐτούς, ὅπως ἔμφυτος εἶνε καὶ εἰς ψυχὰς τινὰς ἡ διάπυρος εὐλάβεια. Ὅσοι γίνονται μοναχοί, δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν φύσιν μετὰ τοὺς θαμῶνας τῶν σαλονίων. Καὶ ἡ τοιαύτη μανία τῆς οἰκογενείας ταύτης εἶχε καταστῆ παροιμιώδης, ὥστε ὁ κόσμος ἔλεγε περὶ παντὸς σφοδρῶς ἀγαπῶντος: «Εἶνε ἐρωτευμένος ἄν τούς Σανταίζ». Μόνον νὰ τοὺς ἔβλεπέ τις, τὸ ἐμάντευεν. Εἶχον πάντες κόμην καὶ γενειάδα βοστρυχῶδη

καὶ ὀφθαλμοὺς μεγάλους μεγάλους, τῶν ὁποίων ἡ ἀκτὶς διεπέρα, σὲ ἐτάρασσε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς διατί.

«Ὁ πάππος ἐκεῖνου, τοῦ ὁποίου βλέπετε ἐδῶ τὴν μόνην ἀνάμνησιν, μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ μονομαχίας καὶ ἀρπαγὰς, κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος, ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα πέντε ἐτῶν, πρὸς τὴν κόρην τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῶν ἀγρῶν του. Ἦτο ξανθή, ὠχρά, χαρίεσσα, ὠμίλει βραδέως μετὰ φωνῆς ἠδέας καὶ εἶχε τόσῳ γλυκὺ βλέμμα, ὥστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο βλέμμα τῆς Παναγίας.

«Ἄλλ' ἐν φθινόπωρον ἐξαίφνης, νεανίας τις, ὁ κύριος δὲ Γραδέλλ, προσκλήθεις διὰ τὸ κυνήγιον, ἀφῆρπασε τὴν κόρην.

«Ὁ κύριος δὲ Σανταίζ ἔμεινε γαλήνιος, ὡσεὶ δὲν εἶχε συμβῆ τίποτε· ἀλλὰ πρῶϊαν τινα τὸν εὔρον κρεμασμένον ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου εὕρισκοντο οἱ θηρευτικοὶ κύνες.

«Ὁ υἱὸς του ἀπέθανε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν τινι ξενοδοχείῳ τῶν Παρισίων, ὅτε εἶχε ταξειδεύσῃ κατὰ τῷ 1841, ἀφ' οὗ ἠπατήθη ὑπὸ ἀοιδοῦ τινος τοῦ Μελοδράματος.

«Ἀφῆκε δὲ παιδίον δώδεκα ἐτῶν, καὶ μίαν χήραν, τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρός μου. Καὶ αὐτὴ ἦλθε νὰ κατοικήσῃ μετὰ τοῦ τέκνου της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου, εἰς τὸ ἐν Βερτιγιὸν κτήμα· ἐγὼ τότε ἦμην δεκαεπτὰ ἐτῶν.

«Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τί ἀλλόκοτον καὶ ἀνδρικὸν παιδίον ἦτο αὐτὸς ὁ μικρὸς Σανταίζ. Ἐὰν ἔλεγε τις ὅτι ὄλαι αἱ ἐρωτικαὶ ἰδιοτροπίαὶ καὶ ὄλαι αἱ ἐξάψεις τῆς γενεᾶς του εἶχον συσσωρευθῆ πάλιν ἐπ' αὐτοῦ, τοῦ καὶ τελευταίου. Ἐρρέμβωζε πάντοτε καὶ περιεπάτει μόνον ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ὑπὸ τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν τῶν πετεσῶν, πορευόμενον ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως· μέχρι τοῦ δάσους. Παρετήρουν ἐκ τοῦ παραθύρου τὸ αἰσθηματικὸν αὐτὸ παιδάριον, ὅπερ ἐβάδιζε μετὰ σοβαρὸν βῆμα, τὰς χεῖρας ἔχον ὀπισθεν, τὸ μέτωπον κεκλιμένον καὶ ἐνίοτε ἴστατο ἵνα ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡσεὶ ἔβλεπε καὶ ἐνόει καὶ ἠσθάνετο πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤρμοζον καθόλου εἰς τὴν ἡλικίαν του.

«Συχνακίς, μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τὰς λαμπρὰς νύκτας, μοὶ ἔλεγεν: «Ἐπάγωμεν νὰ ρεμβάσωμεν, ἐξαδέλφη...» Καὶ ἀνεχωροῦμεν ὁμοῦ διὰ τὸν μέγαν δενδρῶνα. Ἐξαίφνης δ' ἔσταμάτα ἔμπροσθεν τῶν ἀδένδρων μερῶν τοῦ δάσους, ὅπου ἔπλεεν ὁ λευκὸς ἐκεῖνος ἀτμός, τὸ γνάφαλον ἐκεῖνο· δι' οὗ ἡ σελήνη περιβάλλει τὰ γυμνὰ μέρη τοῦ δάσους· καὶ μοὶ ἔλεγε σφίγγον τὴν χεῖρά μου: «Παρατήρησον ἐδῶ, παρατήρησον. Ἀλλὰ δὲν με ἐννοεῖς, τὸ αἰσθάνομαι. Πρέπει ν' ἀγαπᾶς διὰ νὰ μάθῃς.» Ἐγὼ δὲν καὶ τὸ ἐνηγκαλιζόμεν, τὸ δαπιριάον ἐκεῖνο, ὅπερ με ἐλάτρευε μετὰ θανάτου.

«Συχνακίς πάλιν μετὰ τὸ γεῦμα ἐπήγαινε καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός μου. «Ἐλα θεία, τῆς ἔλεγε, διηγήσου μας ἐρωτικὰς ἱστορίας.» Καὶ ἡ

μήτηρ μου, ἀστεϊζομένη, τοῦ ἔλεγεν ὅλας τὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του, ὅλας τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας τῶν προγόνων του· διότι ἀνέφερον χιλιάδας τοιαύτας, ἀληθεῖς καὶ ψευδεῖς. Καὶ αὐτῆ των ἡ φήμη κατέστρεψεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους· ἐζήτηνοντο μὲ αὐτὰς καὶ ἐπειτα ἐκαυχῶντο ὅτι δὲν θὰ διαψεύσῃσι καθόλου τὸ ὄνομα τῆς οἰκίας των.

• Ἐνεθουσιάζετο ὁ μικρὸς, ἐκ τῶν περιπαθῶν τούτων διηγήσεων καὶ ἐνόητε ἐκρότει τὰς χεῖρας ἐπὶ κλαυθμοῦν : «Καὶ ἐγὼ, καὶ ἐγὼ, γνωρίζω ν' ἀγαπῶ καλλιτέρα ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς!»

• Τότε ἤρχισε νὰ μοῦ κἀμῆ τὸν ἔρωτα μετὰ δειλίας μὲν, ἀλλὰ μετὰ τοιαύτης περιπαθείας, ὥστε πάντες ἐγέλων· τόσον ἦτο ἀστεῖος. Ἐκάστην πρωΐαν εἶχον ζῆθη, τὰ ὅποια εἶχε δρέψῃ αὐτός, ἐκάστην δ' ἐσπέραν, πρὶν ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐφίλει τὴν χεῖρά μου ψιθυρίζων : «Σὲ ἀγαπῶ!»

• Ὑπῆρξα ἔνοχος, πολὺ ἔνοχος, καὶ κλαίω ἀκόμη ἀκκαπακύστως δι' αὐτό, καὶ τιμωροῦμαι καθ' ὄλον μου τὸν βίον, καὶ ἔμεινα ἀγαμος κόρη — ἡ μᾶλλον ὄχι, ἔμεινα ὡς μνηστὴ χήρα, χήρα αὐτοῦ. Διεσκέδαζον μὲ τὸν παιδικὸν ἐκείνον ἔρωτα, τὸν ἐζήτητον μάλιστα· ὑπῆρξα φιλάρεσκος, θελκτικὴ, ὡς πλησίον ἀνδρὸς, προσηνῆς καὶ ἀπιστος. Ἐξετρέλλανα τὸ παιδίον αὐτό. Δι' ἐμὲ ὁ ἔρωσ τοῦ ἦτο πικρινίδιον, διὰ δὲ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἰδικήν μου φειδρὰ διασκέδασις. Ἦτο δώδεκα ἐτῶν! Φαντασθῆτε! Τίς ἠδύνατο νὰ ἐκλάβῃ ἐπὶ τὸ σοβαρὸν τὸ πάθος ἐνὸς νηπίου! Τὸν ἐνηγκαλιζόμενον ὅσον ἦθελε· τοῦ ἔγραφα μάλιστα καὶ ἐρωτικὰς μικρὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀνεγίνωσκον αἱ μητέρες μας· καὶ μοῦ ἀπήντα δι' ἐπιστολῶν αἱ ὁποῖαι ἐξεδήλουν ἀληθῆς ἐρωτικὸν πῦρ, καὶ τὰς ὁποίας ἔχω φυλάξῃ. Ἐθεώρει ὡς μυστικὸν τὸν ἔρωτά μας, νομίζων ἐκείνον ἀνδρα τέλειον. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς εἶχομεν λησμονήσῃ ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς Σανταίξ!

• Τοῦτο διήρκεσε περίπου ἔν ἔτος. Ἐσπερᾶν τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δεινρῶνος ἔπασεν εἰς τὰ γόνατά μου καὶ φιλῶν τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτόσ μου μετὰ μανιῶδους ὀρμῆς, ἐπανελάμβανε : «Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ μέχρι θανάτου. Ἄν ποτὲ μὲ ἀπατήσῃς, ἀκούεις, ἂν μὲ ἐγκαταλείψῃς χάριν ἄλλου, θὰ κάμω ὡς ὁ πατήρ μου...» Καὶ προσέθηκε διὰ φοβερὰς φωνῆς, ὥστε νὰ προξενήσῃ φρικίασιν : «Καὶ γνωρίζεις τί ἔκαμεν!»

• Ἐπειτα, ἐν ᾧ ἔμενον ἐκπληκτος, ἀνηγέρθη καὶ ἀνυψούμενος ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του, ἴνα φθάσῃ μέχρι τοῦ ὠτός μου, διότι ἤμην ὑψηλοτέρα αὐτοῦ, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα μου «Γενεβιέβη!», μετὰ τόνου τοσοῦτον γλυκέος, τοσοῦτον ὠραίου, τοσοῦτον τρυφεροῦ, ὥστε ἐφρικίασα μέχρι ποδῶν.

• Ἐψέλλισα : «Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν!» Δὲν εἶπε πλέον τίποτε καὶ μὲ ἠκολούθησεν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐμέλλομεν ν' ἀναβῶμεν τὰς βαθμίδας τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος, μὲ ἑσταμάτης καὶ μοὶ εἶπε :

«Ἐσύρεις, ἂν μ' ἐγκαταλείψῃς, θὰ φωνεθῶ.»

• Ἐνόησα τὴν φορὰν ταύτην ὅτι εἶχον φερθῆ πολὺ ἀπερισκέπτως, καὶ ἔκτοτε κατέστην ἐπιφυλακτικὴ. Καὶ ἐν ᾧ ἡμέραν τινὰ μὲ ἐμάμειρε διὰ τοῦτο, τῷ ἀπήντησα : «Ἀλλὰ τῶρα εἶσαι πολὺ μεγάλος· διὰ τοιούτους ἀστεϊσμούς, καὶ πολὺ μικρὸς διὰ σοβαρὸν ἔρωτα. Περιμένω.»

• Καὶ ἐπίστευον ὅτι οὕτως εἶχον ἀπκλαγγῆ ἀπ' αὐτοῦ.

• Κατὰ τὸ φθινόπωρον, τὸν εἰτήγηρον εἰς οἰκοτροφεῖον. Ὅτε δ' ἐπκνήθη τὸ ἐπόμενον θέρος, ἐγὼ εἶχον μνηστευθῆ. Τὸ ἐνόητε πικρῶς, καὶ ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἐφκίνατε τόσον σύννου, ὥστε σπουδαίως ἀνησύχουν.

• Τὴν πρωΐαν τῆς ἐνάτης ἡμέρας ἐγειρομένη παρατήρησα μικρὸν χερτίον πικρῆσυχθὲν κἀωθεν τῆς θύρας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέγνωσα : «Μὲ ἐγκατέλειψας, καὶ γνωρίζεις τί σοὶ εἶπον. Διέταξες τὸν θάνατόν μου! Ἐπειδὴ δὲ δὲν θέλω νὰ μὲ εὕρῃ ἄλλος παρὰ σὺ μόνον, ἐλθὲ εἰς τὸν δεδρῶνα εἰς τὴν θέσιν, ὅπου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος σοὶ εἶπον ὅτι σὲ ἠγάπων καὶ παρατήρησον ἐπᾶνω.»

• Ἦσθάνομην ἐμαυτὴν τρελλήν! Ἐνεδύθην ταχέως καὶ ἔτρεξα, ἔτρεξα μέχρις ἐντελοῦς ἐξασθενήσεως, εἰς τὸ ὑποδαίχθην μέρος. Ὁ μικρὸς τοῦ πιλίσκος τοῦ οἰκοτροφεῖου ἔκειτο κατὰ γῆς ἐν τῷ βορδῶρι. Εἶχε βρέξῃ καθ' ὄλην τὴν νύκτα. Ὑψώσα τὸς ὀφθαλμούς καὶ παρατήρησά τι αἰωρούμενον μετὰ τῶν φύλλων, διότι ἐφύσα ἄνεμος καὶ ἄνεμος σφοδρὸς.

• Κατόπιν δὲν ἠξέρω πλέον τί ἔκαμα. Κατ' ἀρχὰς θὰ ὠλόλυξα, ἴσως καὶ ἐλιποθύμησα καὶ ἔπεσα χαμαί, ἔπειτα δὲ μ' ἔφερον εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἀνέλαβον τὸ λογικὸν μου ἐπὶ τῆς κλίνης· ἡ μήτηρ μου εὐρίσκετο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου.

• Ἐνόμισα ὅτι πάντα ταῦτα εἶχον ὀνειρευθῆ ἐν φρικώδει παραλήρῳ. Ἐψιθύσα : «Καὶ αὐτός, αὐτός ὁ Γοντράν...» Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπήντησεν. Ἦταν ἀληθῆ.

• Δὲν ἐτόλμησα πλέον νὰ τὸν ἴδω· ἀλλ' ἐζήτησα μικρὸν βόστρυχον ἐκ τῆς ξανθῆς του κόμης. Καὶ... ἴδου... αὐτός...

Καὶ ἡ γηρικὰ δεσποινὶς ἔτεινε ἐν ἀπελπισίᾳ τὴν τρέμουσαν χεῖρά της.

Εἶτα δὲ ἀπεμύχθη πολλάκις, ἐσφογγισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπανάλαβε : «Διέλυσας τὸν γάμον μου... χωρὶς νὰ εἶπω διὰ τί... Καὶ... ἔμεινα πάντοτε... ἡ... χήρα «τοῦ δεκατριετοῦς ἐκείνου παιδίου.» Ἐπειτα ἡ κεφαλὴ της ἔπασεν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἔκλαυσε σιγαλῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Καὶ ἐν ᾧ πάντες ἐτρέποντο πρὸς τὰ δωμάτια διὰ νὰ κοιμηθῶσιν, εὐσκαρὸς κυνηγός, οὐτινος εἶχε διαταράξει τὴν ἡσυχίαν ἡ διήγησις αὕτη, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ γείτονός του :

— Δὲν εἶνε δυστυχία τὸ νὰ εἶναι τι, τόσον αἰσθηματικὸς!

Δ. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρία; Κανέκην, Ἐλένην Καπετανάκην, καὶ κα Δ. Μ. Γιουρδῆν, Περικλῆν Δημητριάδην, Μιχ. Ἀντζολίνον, Ἰωάν. Βουτυράν, Μιχρίον Μονόπολιν, Διομήδην Κυριακόν, Κωνστ. Κραβώνη, Παν. Χαροτόπουλον, Παν. Σύρμπον, Βασιλ. Μπογάκον, Εὐσταθ. Π. Μπραβιάκον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐληφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Γ. Δημησκόπουλον. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Σ. Παγώνη. Ἡ ὕπ' ἀρ. 611 ἀπόδειξις τῆς κ. Δ. Φραγκοπούλου ἀπεστάλη ἀπ' εὐθείας. — «Ἐρω; καὶ Σα» ἐξητηθῆ πρὸ πολλοῦ Διεγράφη ὁ καὶ πληρώσας. «Πανελληνίου Σύντροπος» ἀπεστάλη. — κ. Α. Ἐνουάλην. Ἐληφθῆ Σημειῶν. Διὰ τὰ λοιπὰ ἐγράψαμεν. — κ. Ι. Διακίτην. «Ἀρχων τοῦ Κόσμου» ἀπεστάλη. — κ. Ν. Πασιούραν. Ἐὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς ἐπὶ τῇ πληρωμῇ. Ἀριθμοὺς ἐλλείποντας λαμβάνετε. Ἐληφθῆ σημειώσῃ τῆς διευθύνσεως ὑμῶν. — κ. Α. Μπουλαντζάν. Ἐληφθῆσαν. Φύλλα 86ρίου ἀπεστάλησαν τῷ κ. Δημη. Δοῦμουρα. — κ. Ἀναστ. Ἀναστασιάδην. Ἐληφθῆσαν φρ. χρ. 20. Ἐὐχαριστοῦμεν. Ἡμεροδείκτης ἀπεστάλη. — κ. Γεώρ. Τσάμην. Ἐληφθῆ ἐπιστολή. Ἐὐχαριστοῦμεν. Τὴν ὑπ' ἀρ. 588 ἀπόδειξιν ὑμῶν ζητήσατε, παρακαλοῦμεν, παρὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν κ. Κ. Α. Ρέγκου, πταισματοδιδου. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. Εἰς «Ἐξομιάδα» ἐμετρήθησαν δρ. 7. Μένει ὑπόλοιπον εἰς διάθεσίν σας δρ. 5. — κ. Δ. Παναγιωτοπούλου. Ἀπεστάλη «Διάπλασις Χριστοδότης. Ἀντίτιμον δρ. 8 50. — κ. Ν. Σ. Ι. Καλούτην. Ἡμεροδείκτης ἀπεστάλη. — κ. Ι. Κουρούπην. Ἐληφθῆσαν. Ἐὐχαριστοῦμεν. Τὸ «Λεξικόν» ἀπαρτίζεται ἐξ ἐνὸς τόμου. Ἀπεστάλησαν 2 Ἡμεροδείκται. Ἀντίτιμον δρ. 2. — κ. Α. Κωνσταντινίδην. Ἐληφθῆσαν μέχρι ἀριθ. 264. — κ. Δ. Μοσχολάκην. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 5 νέοι συνδρομηταί. Ἐὐχαριστοῦμεν. Εἰς τὸ ἐξῆ; θὰ λαμβάνετε φύλλα 15. «Θεοκριτος» ἀπεστάλη. — κ. Π. Γριτσάνην. Θὰ πράξωμεν ὅπως γράψετε. Ἐγράψαμεν. — κ. Γρ. Φορτούναν. Ἐληφθῆσαν. Ἐὐχαριστοῦμεν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πωλοῦνται τὰ ἔτη Βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- « Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
- « Τὸ Τρακοσιάδραχμον » Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]
- « Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι », λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]
- « Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ρονσον-De-Terrail, τόμος ὀγκώδης 3 Δρ. 6 (7)
- « Αἱ Φύλακες τοῦ Ἰησαίου », μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλῆς..... Δρ. 1,50 (1,70)
- « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οδγγκ, μετάφρασις Ι. Καρασσοῦσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)
- « Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως » μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
- « Ἑλληνικὴ » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδῃ Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)
- « Κομωδία » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
- « Ὁ Γονζάλθης Κορδουβίος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστορία Δρ. 1,50 [1,70]
- « Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
- « Ἑλληνικαὶ Σκηναί » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερῖου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
- « Ἡ Ναξία Μαριάνθη » μυθιστορία πρωτότυπον Δρ. 1,30 (1,50)
- « Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν, Δρ. 1,70 (2)
- « Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου », μυθιστορία εἰς 6 τόμους Δρ. 8 (9)
- « Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπητίας » μεταφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4
- « Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ » μυθ. Δρ. 15
- « Τυχαῖον Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1